

„и помолиха му ся; и онъ той часъ изволи да ме хиро-
 „тониса въ недѣлю; и подадохъ му седемдесятъ гроша,
 „ала бѣше у Срѣда то исплатеніе и азъ си готвѣхъ за
 „въ недѣля потрѣбная. Въ Петахъ вече прииде иконо-
 „мъ-тъ и принесе ми пари-те и рече „да знаешъ како не
 „има да шя учини владыка евященникъ, почто другый
 „подаде што и пещдѣсятъ гроша, шого хоче да хиро-
 „тониса. Али каковали скърбъ и сожаленіе мя обузе,
 „като ся исповѣдахъ на духовнику и узѣхъ Марторія,
 „изготвихъ си вся потрѣбная; Ами кому да скажа тазъ
 „скорбью! Потекохъ до оныя челоуѣци, що са бѣха
 „молили и пары-те дали, и они пойдоха и дадоша още
 „30 гроша и рукоположи мя въ лѣто 1762 Септемвр. 1.
 „— Ала като знаяхъ да четѣхъ, другыи евященники не-
 „навидѣхъ ме, почто они вси на то время бѣхърачи.
 „И отъ безумная младость моя не рачахъ да имъ ся по-
 „корявамъ, като бѣха тако прости и неучени, а они мя
 „наваждаха на архіерея, и колико ме пѣти аргосва и
 „ненавидѣшемя! И имаше архіерея протосингелъ Грека
 „неученнаго, некнижнаго, онъ мя много ненавиждале,
 „понеже то есть вещь природна: ученъ челоуѣкъ уче-
 „наго любѣи и простъ простаго, и пѣянтъ пѣянаго. И така
 „неспокойно нѣколко години проминувахъ живеніе мое
 „ И послѣ поидохъ на свята гора и сѣдѣхъ
 „тамо шесть мѣсеца и придохъ отъ тамо и учахъ дѣца
 „на книжное ученіе и добръ приминувахъ. Ала діаволъ
 „що е всякогы на добро завистливъ, повдигна архіерея
 „и понуди ме да ме учини епитропъ иконому и поква-
 „рихъ азъ благоговѣйное живеніе мое, наченахъ да ходя
 „по неговое угожденіе, по греческыи обычай, да глобимъ
 „челоуѣци-тъ за сродство и зарадъ другія вещи, ста-
 „нахъ судія, ала нѣвѣче за пари, ала не за мене, ами
 „да угодѣвамъ на архіерея. Ала Богъ свѣтый въздаде
 „ми праведно по дѣломъ“. Блаженніи авторъ разсказва